

ET JULEEVENTYR

Der var engang – sådan begynder de fleste eventyr, men ikke det her. Det begynder med et æsel. Et godt, gammelt og venligt æsel, som var æsel helt igennem. Ikke fyrig som hesten. Ikke hurtig ved havelågen som hunden. Ikke snedig som katten. Bare et æsel. Sagtmodig. Stærk. Og mild. Som regel, da.

Det her æsel passede sine sager. Det gjorde såmænd bare, hvad det blev bedt om. Det var det nemmeste, havde det lært. Når det blev bedt om at bære, så bar det, om det så var tungt og slidomt. Når æslet blev bedt om at gå, så gik det – og det gik tilbage, når det var tid til det.

Det her æsels stille liv blev nu ikke som de fleste æsler. Der skete noget, som ændrede alt. Noget som gjorde det her æsel til måske det mest særlige æsel, som æsler kender til.

En dag kom manden ud i stalden og hentede sit æsel. Nu skulle de afsted. Manden lagde mange tæpper op på æslets ryg, men ingen tunge sække. Så trak han æslet ud på gårdspladsen. Kom her. Stå her. Æslet stod. Manden gik ind i huset. Lidt efter kom han ud med den unge kvinde. Hende der var gravid. Æslet kunne ikke så godt bøje sig ned, men det lykkedes at

få hende op på æslets ryg, ovenpå tæpperne. Så tog de afsted.

De gik i mange dage. Henover bjergene, opad stierne og ned igen. Det var ingen let vej. Æslet var stærkt, som æsler nu er – men også det blev træt som dagene gik. Foran gik manden og ledte vejen. Æslet fulgte efter, som det var vant til. Og hende deroppe, hun gjorde sit bedste for at holde turen ud.

Så kom de endelig til den landsby, de ville frem til. Betlehem hed den. Da de havde fundet et sted at sove, ja da fødte Maria sin søn. Og æslet så det hele. Det så barnet, og hørte dets første lyde. Det gjorde det gamle æselhjerter glad. Ham har jeg også båret hele vejen, tænkte det ved sig selv.

Der kom gæster den nat. Nogle hyrder kom ind fra marken, og fortalte forunderlige ting, som ingen før havde hørt. Der kom også mænd med gaver. De fortalte ting, som ingen før havde hørt. Og æslet stod og så det hele. Det hørte det hele, mens det gumlede. Tænk engang at jeg skulle opleve det.

Da manden og kvinden og barnet var faldet i søvn, trippede æslet forsigtigt hen til barnet, som lå i en krybbe. Sikke dog et dejligt menneskebarn! Æslet følte en ømhed i sit hjerte, som det

aldrig før havde oplevet. Det var som om alt dets slid blev løftet af dets skuldre. Glemmt var de tunge dage. Barnet åbnede sine øjne og så på æslet. Så rakte det sine små fingre ud og rørte ved æslets mule. Og æslet følte en fred som aldrig før.

Fra den nat begyndte en ny tid for alle æsler. Vores æsel kunne ikke holde op med at fortælle om den nat. Og blandt æslerne begyndte det at rygtes, at mennesket også kan være kærligt. Den nat blev et håb født i æslernes hjerter.

God jul.